

Broederschapsvergadering: zicht op de toekomst

Huib Knottnerus

We moeten zichtbaar zijn. Dat was de slotconclusie van de Broederschapsvergadering (BV), die op 16 april in Amersfoort plaatsvond. Er kwamen dan ook heel wat zaken aan de orde. Hoe kunnen we onze PR verbeteren en hoe belangrijk is ons landelijk blad - doopsgezind.nl - en onze site. Is er nog toekomst voor onze kleinere gemeenten en wat is de plaats van degenen, die zich bij ons aansluiten en zeer actief zijn, maar aarzelen om lid te worden. Kortom, een keur aan onderwerpen, die meer dan de moeite waard zijn om je druk over te maken als je als broederschap aan de weg wilt timmeren.

Blad en site

Over het algemeen zijn de lezers van *Doopsgezind NL* best te spreken over het blad en zij zullen het niet graag missen. De jongere generatie maakt echter veel meer gebruik van internet en daarvoor is een site van belang. Gezien de leeftijd van het merendeel van de lezers, is een goede site niet aan hen besteed. Niettemin is het aantal abonnees van het blad de laatste jaren achteruit gegaan. Dus wordt ernstig gezocht naar alternatieven om doopsgezind Nederland op de kaart te zetten. De Broederschapsraad (BR) wil daarvoor in de loop van dit jaar een nieuwe hoofd/eindredacteur aanstellen die voor beide media verantwoordelijk wordt. Bij de afweging zal de reactie op de enquête, waaraan alle doopsgezinden in ons land via internet (zie www.doopsgezind.nl) kunnen meedoen, een belangrijke rol spelen. Mede op grond van de resultaten van dit onderzoek, zullen nadere stappen worden ondernomen, die in de BV in november aan de orde zullen worden gesteld.

Op bezoek

In de jaren 2007-2009 heeft de BR alle doopsgezinde gemeenten in Nederland bezocht. Daarover is een eindverslag opgesteld: 'Op bezoek'. Het bevat veel interessante gegevens over de problemen van een groot aantal gemeenten. Ook staat het vol met nuttige suggesties waarmee de gemeenten hun voordeel kunnen doen. Voordat de BR in 2013 weer op pad gaat, wordt bekeken hoe we als doopsgezinden meer uit de kast kunnen komen. Wellicht moeten we minder streng zijn om voor anderen aantrekkelijk te zijn. Zullen we bij voorbeeld onze dooppraktijk veranderen en niet te strak vasthouden aan een persoonlijke geloofsbelijdenis? Conclusie is dat we 'vrienden' open tegemoet dienen te treden en vooral elkaar moeten bemoedigen en telkens nieuwe dingen bedenken om een voor anderen inspirerende gemeenschap te zijn.

Toekomst kleine gemeenten

In onze broederschap kennen we nogal wat kleinere gemeenten met minder dan 20 leden. Eigenlijk hebben die geen bestaansrecht meer. Toch is het van belang dat de doopsgezinden zich blijven manifesteren. Opheffen is dan ook geen oplossing. Samengaan van kleine gemeenten verdient de voorkeur, waardoor men samen kan groeien en sterker worden. Om te onderzoeken hoe dat het beste aangepakt kan worden, zal een zogenaamd pilot-project worden opgezet.

Nog meer nieuws!

Tijdens deze bijzondere bijeenkomst, die weer voortreffelijke werd geleid door onze voorzitter, br. Otto Bleker, kwamen nog meer belangrijke zaken aan de orde. Allereerst werden de predikanten Machteld van Woerden

(Baarn) en Marianne Ijspeert (De Rijp) van harte toegesproken omdat zij hun opdopercursus aan ons seminarium hadden afgerond. Verder werd door br. Alex Noord (de opvolger van Ciska Stark als rector van ons seminarium) br. Fernando Enns welkom geheten als hoogleraar doopsgezinde vrede-theologie en kon, dankzij een belangrijk legaat, worden ingestemd met de vervulling van de vacature Bijbelse theologie aan ons seminarium voor minimaal 5 jaar.

Ten slotte werd nog ingestemd met het ADS protocol SMRP inzake seksueel misbruik in pastorale relaties en gezagsrelaties, alsook op verzoek van onze predikanten met een wijziging van de statuten van de Instelling ten dienste van Doopsgezinde Gemeenten en Predikanten (IDGP).

IKV Pax Christi zoekt 'Ambassadeurs van de vrede'

Op zaterdag 21 mei organiseert vredesorganisatie IKV Pax Christi een voorbereidingsdag voor mensen die in de Vredesweek (17-25 september 2011) in eigen kerk, parochie of gemeente iets willen organiseren dat met vrede te maken heeft. De Vredesweek bestaat al ruim 40 jaar en in veel kerken staat de viering aan het begin van de Vredesweek in het teken van Vredeszondag. Om ook mensen te betrekken die niet naar de zondagse viering gaan, heeft IKV Pax Christi het actiemodel 'Ministerie van Vrede' bedacht. Om hier concreet vorm aan te geven zijn lokale 'Ambassadeurs van de vrede' nodig. Het thema van de Vredesweek 2011 is 'Elk mens een veilig bestaan'.

De kerken moeten voorrang geven aan spiritualiteit!

Marion Bruggen

Ik weet niet wie – of wat – de vraag stelde ... maar één keer antwoordde ik ja aan iemand of iets (Dag Hammerskjold) Dertig jaar geleden klonk mijn ja. Op 12 april bij het toetreden tot de doopsgezinde gemeente Groningen. Ik had er hoge verwachtingen van en veel dadendrang. In mijn belijdenis staat: 'Geloven in Jezus Christus betekent voor mij allereerst hoop en vertrouwen hebben dat het in de wereld anders kan worden. Ik verwacht van de gemeente dat ze kritisch staat, t.a.v. onrecht dat er geschiedt, dat ze oplossingen zoekt daar waar anderen in de verdrukking komen...' Ter bemoediging kreeg ik van ds. Keyser als dooptekst mee: Wordt niet gelijkvormig aan de wereld maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken... (Romeinen 12:2) Zij motiveerde deze keuze in haar toespraak. 'Het gaat in dit tekstwoord om een voortdurende verandering van binnenuit. Een vernieuwing van innerlijke gezindheid. Als je telkens vernieuwd wordt van binnenuit dan blijf je er boven! Dan blijf je diezelfde moed en hoop behouden waarvan je nu nog zo onaangevochten in je belijdenis getuigt.' Wat een profetische en pastorale blik! Want onaangevochten was ik wel. Pas later ontdekte ik dat je met doopsgezinde dadendrang jezelf en anderen behoorlijk voorbij kunt lopen. Er is te weinig balans tussen buitenkant en binnenkant. Is de essentie van geloven niet ook te vinden in overgave en vertrouwen? In het je terugtrekken in stilheid, leegte en wachten? Komt de werkelijke verandering niet daarvandaan? In mijn eerste gemeente vlakbij Noordpolderzijl aan het Wad verbond één van de zusters God met het kerende tij. Ik begrijp steeds beter wat ze bedoelde. Inkeer en omkeer horen bij elkaar. Net als de beweging van eb en vloed. De woorden van Paul Schnabel (bij de aftrap van het jubileumjaar in Amsterdam) – de kerken zouden voorrang moeten geven aan spiritualiteit – zijn me uit het hart gegrepen. Met vier collega's, gefaciliteerd door Mennorode, werk ik aan een reisboekje over doopsgezinde spiritualiteit. We zoeken een balans tussen overgave en engagement en geloven in de kracht van de vernieuwing van binnenuit. We willen ons met anderen trainen in een houding van loslaten, wachten, verwachten en verbinden. Niet om navel te staren maar om er bovenuit te blijven!

Leeswerk (boeken)

Kinderen als vlinders

Martin Maassen

'Als ik geen jongen meer ben, dan gaan we trouwen'. Dat zegt Ludovic, een 7-jarige engelachtige jongen, tegen zijn vriendje in de aangrijpende Belgische film *Ma vie en rose*. Van het begin af aan is duidelijk dat Ludovic eigenlijk een meisje is. Een schok voor de familie, maar vooral voor de omgeving die er niet mee kan omgaan en de familie de buurt uit treitert. Dat het leven van kinderen die geboren zijn in een verkeerd lichaam, niet over rozen gaat is duidelijk. Toch straalt het boek *Genderkinderen* van fotografe Sarah Wong en Volkskrantjournaliste Ellen de Visser hoop en vertrouwen uit. Hoop op een leven waarin mensen net als een vlinder twee keer geboren worden. En vertrouwen op een toekomst waarin de fysieke situatie zal zijn aangepast aan de

Kenneth - Uit: *Genderkinderen*

werkelijke gender-identiteit, die volgens de echte deskundigen zoals prof. Swaab is bepaald in de baarmoeder. Wong en De Visser volgden jarenlang een aantal meisjes en jongens op de weg naar hun ware identiteit. Elf van hen werden in meerdere beelden vastgelegd. Ze slikken vanaf hun twaalfde, als ze tenminste stabiel zijn, puberteitsremmers en als ze zestien zijn, krijgen de jongeren hormonen van het gewenste geslacht. Vanaf 18 jaar is dan een operatie mogelijk waarin het lichaam de identiteit volgt. In het boek van Wong en De Visser 'is niets zoals het lijkt'. Dat levert fascinerende beelden op van jeugdigen die al jong tot

Dionne - Uit: *Genderkinderen*

ingrijpende keuzes worden gedwongen. In *Ma vie en rose* neemt de strijd van de ouders van Ludovic tegen de ware identiteit van hun zoon, pardon dochter, bijna de hele film in beslag totdat na een sleutelscène met een buurmeisje (die jongen wil zijn) het verlossende woord van de moeder klinkt: 'je blijft hoe dan ook ons kind'. De kids in *Genderkinderen* lijken die dramatiek voorbij, al zal voor sommigen van hen de toekomst ingrijpend zijn.

Genderkinderen is uitgegeven bij uitgeverij d'junge Hond.